

Στα χνάρια του κυβερνητικού συνδικαλισμού οι ΣΥΝΕΚ

Οι εκπαιδευτικοί βίωσαν και γνωρίζουν πολύ καλά το πελατειακό σύστημα που έστησαν για χρόνια και εναλλάξ οι κυβερνητικές παρατάξεις ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ, όπως επίσης γνωρίζουν και την υπονόμηση των αγώνων από τον κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Τα έργα και τις ημέρες του παλιού κυβερνητικού συνδικαλισμού ζήλησαν οι ΣΥΝΕΚ και οι συνδικαλιστές της. Από τις πρώτες ημέρες της “αριστερής” συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ με τους δεξιούς ΑΝΕΛ οι συνδικαλιστές των ΣΥΝΕΚ υιοθέτησαν τις μεθόδους, τις πρακτικές και την ταχτική των παρατάξεων ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ. Συγκεκριμένα:

Α) Στο πρώτο νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας “*ΕΠΕΙΓΟΝΤΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ, ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ*” φρόντισαν να συμπεριληφθεί ρουσφετολογική- φωτογραφική διάταξη παραβιάζοντας το πλαίσιο και τις πάγιες αρχές-διαδικασίες για τις εργασιακές μεταβολές-τοποθετήσεις εκπαιδευτικών στην περίπτωση κατάργησης μεμονωμένου σχολείου. Πλαίσιο κι αρχές που καθιερώθηκαν με τη συμφωνία της ΟΛΜΕ. Αν νομίζουν οι ΣΥΝΕΚ ότι πρέπει να αλλάξει το υπάρχον πλαίσιο, να το προτείνουν στα συνδικαλιστικά όργανα και, αν γίνει δεκτό, να ισχύσει για όλους και όχι επιλεκτικά.

Η διάταξη ήταν τόσο φωτογραφική, ώστε αναφερόταν μόνο σε καταργημένα ΕΠΑΛ (!) και όχι σε Γυμνάσια, ΓΕΛ, Δημοτικά. Συνδικαλιστές των ΣΥΝΕΚ, που βρίσκονται τώρα στο Γραφείο του Αναπληρωτή Υπουργού Παιδείας για θέματα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, έχωσαν πονηρά σε άσχετη παράγραφο για τις καταργημένες ΕΠΑΣ διάταξη που αναφέρεται σε μεμονωμένες καταργήσεις σχολείων και συγκεκριμένα των ΕΠΑΛ. Πρόκειται όμως για δύο διαφορετικές περιπτώσεις. Σύμφωνα με τη νομοθεσία και την πρακτική που αποδέχεται η ΟΛΜΕ, στην περίπτωση που καταργείται ή αντικαθίσταται μια ολόκληρη δομή εκπαίδευσης (π.χ. κατάργηση της δομής των ΤΕΛ και μετεξέλιξή τους σε ΤΕΕ, κατάργηση της δομής των ΤΕΕ και μετεξέλιξή τους σε ΕΠΑΛ- ΕΠΑΣ, και τελευταία η κατάργηση της δομής των ΕΠΑΣ), οι εκπαιδευτικοί τοποθετούνται αυτοδίκαια στα σχολεία της νέας δομής και η τοποθέτησή τους στο νέο σχολείο λογίζεται από την ημερομηνία της οργανικής τοποθέτησης στο προηγούμενο σχολείο (δηλαδή διατηρούν την αρχαιότητα τοποθέτησης στο σχολείο της προηγούμενης δομής που καταργήθηκε). Όταν όμως καταργείται μια οποιαδήποτε μεμονωμένη σχολική μονάδα (π.χ. Δημοτικό, Γυμνάσιο, ΓΕΛ, ΕΠΑΛ), η νομοθεσία προβλέπει ότι οι εκπαιδευτικοί του σχολείου αυτού προτάσσονται, ως υπεράριθμοι, για όσα χρόνια χρειαστεί προκειμένου να τοποθετηθούν σε **ΚΕΝΗ** οργανική θέση άλλων σχολείων.

Η διάταξη που προωθούσαν οι Μαυρογιαλούροι των ΣΥΝΕΚ παραβίαζε την πάγια αυτή διαδικασία και προέβλεπε την αυτοδίκαιη τοποθέτηση των εκπαιδευτικών του καταργημένου ΕΠΑΛ (μόνο ΕΠΑΛ!) σε οποιοδήποτε ΕΠΑΛ δηλώσουν-θελήσουν, χωρίς αυτό να έχει ΚΕΝΟ (!), μεταφέροντας στη νέα τους θέση την αρχαιότητα τοποθέτησης στο προηγούμενο σχολείο! Αυτό θα είχε αλυσιδωτές εργασιακές επιπτώσεις σε άλλους εκπαιδευτικούς. Δηλαδή «φύγε εσύ, να έρθω εγώ»!

Είναι γνωστό ότι στον Πειραιά καταργήθηκε πέρσι, μετά από εισήγηση της Διευθύντριας Δευτεροβάθμιας, το 6^ο ΕΠΑΛ Πειραιά. Η ΕΛΜΕ Πειραιά διαφώνησε με την κατάργηση κι αποφάσισε ομόφωνα να διεκδικήσει την επαναλειτουργία του. Προχώρησε μάλιστα πρόσφατα σε συνάντηση με το δήμο Πειραιά για να στηρίξει το αίτημα. Αντί οι συνδικαλιστές των ΣΥΝΕΚ να στηρίξουν όμως αυτό το αίτημα, κινήθηκαν πελατειακά και με βάση τη γνωστή ρήση: «*το νόμιμο είναι και ηθικό*». Προτίμησαν τη ρουσφετολογική ταχτική, που τάζει εξυπηρητήσεις, παρά την εκπλήρωση ενός αιτήματος, που θα άνοιγε την όρεξη ίσως και για άλλους αγώνες.

Χρειάστηκαν οι έντονες αντιδράσεις των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ της ΕΛΜΕ Πειραιά και της ΟΛΜΕ, αλλά και των συναδέλφων, ώστε με παρέμβαση στη Βουλή ν’ αποσυρθεί η απαράδεκτη διάταξη και να ψηφιστεί η επαναλειτουργία του 6^{ου} ΕΠΑΛ Πειραιά, που αποτελούσε το δίκαιο αίτημά μας. Γιατί η στάση αρχών και η αγωνιστική στάση είναι ασυμβίβαστη με το πελατειακό σύστημα.

Β) Τα παραπάνω δεν είναι η μοναδική περίπτωση που αποκαλύπτουν ότι οι συνδικαλιστές των ΣΥΝΕΚ βαδίζουν στα χνάρια του παλιού και καταδικασμένου κυβερνητικού συνδικαλισμού. Όπου βρεθούν κι όπου σταθούν (σε Γ.Σ, σε περιφερειακές συσκέψεις, στο Δ.Σ.) παπαγαλίζουν τους γνώριμους άνωθεν ισχυρισμούς καλώντας τους εκπαιδευτικούς να δώσουν «*πίστωση χρόνου στη συγκυβέρνηση*», να μειώσουν τις απαιτήσεις τους, γιατί τάχα «*είναι μαξιμαλισμός*» και «*θα μας κράξει η κοινωνία αν διεκδικήσουμε 13^ο και 14^ο μισθό, κάλυψη των απωλειών, ξεπάγωμα της βαθμολογικής-μισθολογικής εξέλιξης, μαζικούς διορισμούς*» κ.ά. Προκειμένου να στηρίξουν τη συγκυβέρνηση και την πολιτική της, πλασάρουν τη γνωστή σοσιαλδημοκρατική αντίληψη ότι «*η κυβέρνηση είναι εργαλείο στα χέρια του κινήματος*» (!), καλλιεργώντας εναλλάξ την αναμονή και το φόβο.

Τί άλλο θα ακούσουμε; Οι κυβερνήσεις στον καπιταλισμό είναι πράγματι εργαλείο, στα χέρια του όμως του κεφαλαίου. Η πραγματική ελπίδα και φιλολαϊκή διέξοδος βρίσκεται στους αγώνες των εργαζόμενων και στη ρήξη με την Ε.Ε. και την εξουσία του κεφαλαίου. **Αυτός είναι ο δρόμος της ταξικής πάλης. Γι’ αυτό δε φτιάχτηκαν τα συνδικάτα;**